

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 3912 van 2007 van 22 november 2007
in de zaak X/ IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 5 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. VERSTRAETE en van attaché B. DIERICKX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 december 2001 het Rijk binnen en diende op 21 december 2006 een asielaanvraag in. Op 21 augustus 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“Volgens uw opeenvolgende verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Bushehr. Op 18 december 2001 diende u in België een eerste asielaanvraag in, waarin op 30 augustus 2002 een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen. De Vaste Beroepscommissie nam in beroep op 28 oktober 2002 eveneens een weigeringsbeslissing. Uw vordering tot nietigverklaring*

van deze beslissing werd bij arrest van de Raad van State van 20 februari 2004 verworpen. Op 21 december 2006 diende u een tweede asielaanvraag in. U zou niet zijn teruggekeerd naar Iran. In België bent u geen lid van een oppositiepartij of organisatie, maar vanaf september 2004 zou u activiteiten hebben bijgewoond die door de organisatie “Iran REF” en de Nationale Raad van het Iraans Verzet (NCRI) werden georganiseerd. Zo zou u in Brussel bij het bureau van “Iran REF” geregeld informeren over activiteiten in België en in het buitenland en deze informatie doorgeven aan Iraniërs in Kortrijk. U zou brochures van NCRI uitdelen aan geïnteresseerden. In 2005 zou u hebben deelgenomen aan een bijeenkomst van de partij “Tsjerikaye Fedayan”, waarbij de oprichting van de partij werd herdacht. Tijdens manifestaties en bijeenkomsten van de NCRI in 2006 zou u geholpen hebben bij het zetten van tafels en luidsprekers en het uitdelen van eten en drinken. U zou tevens met de NCRI naar Duitsland en Frankrijk gaan om er te gaan betogen. Verder zou u met een sympathisant van de Mudjahedin-e Khalq-e Iran (MKO), Masud Kashefi, een zaal hebben gehuurd om er een video met executies in Iran te vertonen. U vreest dat u tijdens uw deelname aan de acties in België, Duitsland en Frankrijk werd herkend door de Iraanse autoriteiten en dat u u hierdoor problemen zal hebben bij een eventuele terugkeer naar Iran. Uw echtgenote, X, zou zich recentelijk hebben laten bekeren tot het christendom en zich hebben laten dopen. Zelf zou u niet bekeerd te zijn. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw shenaznameh; een doopcertificaat op naam van uw echtgenote; een krant van de MKO “Mudjahed”, waarin u te zien bent tijdens een manifestatie aan het Schumanplein in Brussel; een brief van “Iran REF”, waarin staat dat u aan hun activiteiten tegen het Iraanse regime deelneemt in België; een foto van u met Mehdi Abrichamtchi, schrijver van een boek over de MKO; een nieuwjaarskaart getekend door Maryam Rajavi en een videocassette met beelden van activiteiten waaraan u deelnam in België.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker roept een “schending [in] van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het art. 62 van de Wet van 15 december 1980.”
1. Verweerder stelt terecht “dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.”
2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Nopens de status van vluchteling.

3. Verzoekers tweede asielaanvraag steunt op zijn oppositieactiviteiten in België tegen het Iraans regime. Hij verklaart in België te hebben deelgenomen aan allerlei acties van verschillende groeperingen, meer bepaald de Iran REF, de NCRI en de MKO, en vreest hiervoor vervolgd te worden bij een terugkeer naar Iran.
1. Verzoeker stelt dat hij *“formeel is dat hij steeds de waarheid heeft gesproken en dat de eerst asielaanvraag aldus ten onrechte ongegrond werd verklaard. Verzoeker is in Iran ook sympathisant van de MKO (= onderdeel van NCRI) geweest; omwille van zijn politieke activiteit tegen het Iraans regime (zie eerste asielaanvraag) en de problemen die hij daardoor kreeg, diende hij noodgedwongen Iran te verlaten. Reeds bij zijn aankomst in België maakte hij kennis met de organisatie “Iran REF” (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Sinds 2004 is hij een actievare rol gaan spelen. Hij nam deel aan acties of hielp mee activiteiten organiseren van de “Iran REF, de NCRI alsook van de MKO. Mede gelet op zijn verleden in Iran (zie eerste asielaanvraag) en de huidige politieke vervolgingsproblemen (vrijheid van meningsuiting en vereniging worden nog steeds verder aan banden gelegd) zou verzoeker geconfronteerd worden met ernstige problemen indien hij dient terug te keren naar Iran.”* Verzoeker: *“is steeds politiek actief geweest tegen het Iraans regime en wenste dit in België voort te zetten. Verzoeker wil immers een regime in Iran die een democratische eenheid is. Het is dan ook volledig ten onrechte dat het CGVS suggereert dat verzoeker oppositieactiviteiten hier in België heeft ontwikkeld om een motief na zijn vlucht te kunnen staven.”*
2. De bestreden beslissing stelt: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heb genomen omdat uw aanvraag bedrieglijk was. U hebt geen elementen aangebracht die deze vaststelling weerleggen. De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om inzicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom u uw land van herkomst hebt verlaten, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land, op een reëel risico op vervolging. Tevens maken zij een beoordeling van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde acties onmogelijke. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten, uw vroegere verrichte activiteiten.”*
1. De Raad is niet bevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag te beoordelen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

3. Bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) geldt er een bijzondere bewijslast, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004)

1. Verzoeker vat zijn politieke activiteiten na zijn vlucht uit Iran als volgt samen: *"Sinds 13.12.2004 is verzoeker een actieve rol gaan spelen in de MKO (onderdeel van NCRI). Hij werd regioverantwoordelijke voor Kortrijk. Samen met de andere regioverantwoordelijken namen zij deel aan de maandelijkse vergaderingen te Brussel waar zij over de toekomst van de partij spraken en over de politieke koers die deze partij moest varen. Hier werden ook manifestaties en acties besproken. Verzoeker gaf deze informatie door aan de leden binnen de regio. Hij nodigde de leden uit, hij werkte mee aan het organiseren van betogingen o.a. in het buitenland (Frankrijk, Duitsland,...). Verzoeker voerde propaganda bij de partij en rekruteerde de leden. Hij stond ook in voor de bedeling van het partijmagazine binnen zijn verantwoordelijke regio, hij deelde informatie uit om de actuele situatie in Iran alsmede het politiek regime aan te kaarten. Verzoeker nam ook deel aan verschillende betogingen in binnen- en buitenland, met name op 13.09.2004 (Brussel), op 05.11.2004 (Parijs), op 10.02.2005 (Berlijn), op 04.04.2005 (Parijs), op 25.04.2005 (Brussel), op 10.01.2006 (Parijs), op 14.03.2006 (Brussel),... (zie gehoorrapport DVZ p. 7)... Op 8 maart 2007 nam verzoeker ook deel aan een manifestatie waarop Marjam Rajavi een toespraak hield om de MKO van de lijst van terroristische organisaties te schrappen."*

2. Het Commissariaat-generaal betwijfelt de oprechtheid van verzoekers politiek engagement: *"Voorts zijn er een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de waarachtigheid en de authenticiteit van uw politiek engagement. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken actief te zijn voor de MKO, waarvoor u als regioverantwoordelijke aan maandelijkse vergaderingen zou deelnemen en mee werken aan het organiseren van betogingen in het buitenland (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken p.7). Op het Commissariaat-generaal maakte u echter geen enkel gewag van activiteiten voor de MKO. U stelde enkel aan activiteiten van de organisatie "Iran REF" en van de NCRI deel te nemen. Geconfronteerd met deze inconsistentie bleef u een antwoord schuldig (CGVS p.15). Gevraagd naar de politieke strekking van de MKO, verklaarde u dat deze noch rechts, noch links zou zijn in haar gedachtengoed (CGVS p.9). Eén van de beginselen van de MKO is nochtans het marxisme."*

3. Het verzoekschrift stelt dat eventuele incoherenties *"enkel komt omdat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken anders georganiseerd is (was) dan bij Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen."* (...) *"Verzoeker blijft er evenwel bij dat hij tijdens het interview bij het CGVS wel degelijk duidelijk gemaakt heeft dat hij behoorde tot de MKO. In tegenstelling tot wat gezegd wordt in de bestreden beslissing sprak hij bij het CGVS ook over zijn deelname aan de MKO (dit blijkt duidelijk uit het gehoorverslag: zie gehoorverslag CGVS p. 8, p.12, ...) en niet enkel over het Iran REF en de NCRI. Verzoeker wenst er overigens op te wijzen dat de MKO een onderdeel is van de NCRI. De waarachtigheid van zijn politiek engagement wordt dan ook ten onrechte in twijfel getrokken."* Verzoeker wijst verder

op “de stukken die reeds werden neergelegd” waaruit zou blijken “dat hij niet kan beschouwd worden als een gewone deelnemer.”

4. Verzoekers argument dat de incoherenties in zijn verklaringen te wijten zijn aan de verschillende verhoorstijlen die gehanteerd werd op DVZ en het CGVS kan niet overtuigen. Verweerder wijst er terecht op “*dat het evenwel niet gaat om leemtes in het asielrelaas van verzoeker, doch wel om ernstige tegenstrijdigheden, met name het al dan niet actief zijn als regioverantwoordelijke voor de MKO. Bovendien werd verzoeker met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, doch hij kon hiervoor geen uitleg verschaffen.*” Verzoekers bewering op CGVS verklaard te hebben wel lid te zijn van de MKO vindt geen grondslag in het administratief, daar uit lezing van p.9 van het door verzoeker aangehaalde verhoorverslag blijkt dat toen er hem gevraagd werd “*Bent u lid van de MKO*”, hij antwoordde “*nee*”. Hij verklaarde toen evenmin lid te zijn van enige andere politieke organisaties en uit het gehoorverslag blijkt verder dat zijn kennis inzake de achtergrond, de basisideologie en de werking van deze bewegingen zeer summier is, minstens te beperkt om zijn beweerde voorname functie binnen deze organisaties aannemelijk te maken. De neergelegde documenten en het beeldmateriaal bevestigen dat verzoeker deelnam aan manifestaties, wat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwijfeld. Verzoeker verklaart aldus zelf geen lid te zijn van de MKO waardoor zijn beweerde vervolging als MKO-lid aldus niet langer staande houdt.
4. De bestreden beslissing wijst bovendien op het opportunistische karakter van politieke acties gevoerd in het buitenland: “*Hoedanook, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Iraanse autoriteiten ervan uit gaan dat vele asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na hun vlucht te kunnen staven. Meestal gaat het bij deze activiteiten om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de USA en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat Iraanse instanties de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden. Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal nam u deel aan bijeenkomsten, manifestaties en betogingen van "Iran REF" en de NCRI. U was deelnemer en hield zich af en toe bezig met logistieke taken. U hebt echter geen leidinggevende of openbare functie binnen deze groeperingen. Er kan dan ook kan bezwaarlijk gesteld worden dat u het risico loopt geïdoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw activiteiten in het buitenland.*”
1. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, “Note on réfugié sur place claims”, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 96). Verweerder wijst terecht op informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat een reëel risico bij terugkeer naar Iran enkel bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen in het

buitenland die met name in de openbaarheid treden. Verzoeker toont niet aan dat hij een leidinggevende functie of openbare functie had binnen een oppositiegroep. Het is bovendien niet ernstig de Iraanse veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de honderdduizenden Iraniërs in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamentele waarden van de Islam. Verzoeker brengt geen begin van bewijs aan dat hij in de bijzondere negatieve aandacht van de Iraanse overheden stond voor zijn vertrek uit Iran. Het is mogelijk dat de Iraanse overheden op de hoogte zijn van de acties van verzoeker in België, maar hij maakt niet aannemelijk dat de Iraanse overheden verzoeker als een gevaar zou beschouwen voor de Iraanse regering of voor de stabiliteit van het Iraanse politieke systeem.

5. Tenslotte stelt verzoeker nog vervolging te vrezen omwille van zijn bekering tot het Christendom. Het verzoekschrift stelt: *“Bovendien is verzoeker ook bekeerd tot het Christendom. Ondanks hetgeen het CGVS stelt, worden bekeerlingen wel degelijk lastiggevallen en gedetineerd vanwege hun geloof. Dit is het geval bij alle bekeerlingen en zeker bij diegene die actief bezig zijn met hun geloof. Zo is verzoeker samen met zijn echtgenote X bezig met het oprichten van een Iraanse protestantse kerk. Er werd daartoe reeds een Iraanse priester uit Antwerpen, met name X gecontacteerd. Deze priester zal dan wekelijks naar Kortrijk komen om de mis te geven. Op dit ogenblik zoeken ze een plaats om die mis te geven. Op dit ogenblik zoeken ze een plaats om die mis te geven. Er werd daartoe reeds contact opgenomen met de X te X, met een evangelische kerk (X te X alsook een internationale kerk (X te X). Het is de wens van verzoeker om openlijk voor zijn bekering uit te komen. Dit houdt heel wat gevaar in indien hij terug dient te terugkeren naar Iran, Iran, dit blijkt ook uit het administratief dossier van het CGVS: Voor hen die openlijk voor hun bekering uitkomen en voor diegene die actief aan bekeringen van moslims doen, bestaat de kans op repressie, intimidatie en arrestatie. Het feit dat Iraanse christenen in Iran geconfronteerd worden met heel wat problemen, blijkt o.a. ook uit diverse nieuwsberichten uit Iran. Uit deze berichten blijkt dat gelovigen vaak worden opgepakt en veroordeeld wegens zagezegde drugshandel. Verzoeker wenst ook te verwijzen naar het dossier van mevrouw X. Ze is sedert ongeveer 5 maanden in België (woonachtig te Turnhout) en diende te vluchten uit Iran omwille van haar zeer ernstige problemen als bekeerde christen. Het CGVS erkent overigens dat personen die zich openlijk en actief bezighouden met evangelisatie moeilijkheden kunnen ondervinden, met name strafvervolging of executie (volgens de Sjari’a staat op afvalligheid van de islam de doodstraf). Bovendien zijn de gevangenen en detentiecentra in Iran nog steeds gekend voor hun martelpraktijken en wrede, onmenselijke en ontorende bestraffing. Aan velen wordt rechtsbijstand ontzegd. Sommige sterven zelf omwille van deze marteling, mishandeling en het gebrek aan medische zorg. Dit blijkt eveneens uit het jaarrapport 2007 van Amnesty International. Het is dan ook onbetwistbaar dat verzoeker door zijn bekering en zijn politieke activiteiten een zeer ernstig risico loopt indien hij terugkeert naar Iran. Dit blijkt ook uit het administratief dossier van het CGVS (...)”*
1. Met betrekking tot verzoekers bekering wijst verweerder er terecht op verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat generaal tijdens de fase ten gronde. Toen er aan verzoeker gevraagd werd wat zijn godsdienst was antwoordde hij *“Islam, Sjiiet”*. En toe er hem gevraagd werd of hij van plan was zich te bekeren antwoordde hij *“we wonen in een vrij land, ik kan het doen en ook niet”* en *“als ik voel dat het nodig zou zijn en dat het fout is zou ik me wel bekeren”* maar stelde daarop uitdrukkelijk dat hij die nood tot dan toe nog niet gevoeld had. Verzoeker licht in het

verzoekschrift ook niet nader toe welke gebeurtenissen of omstandigheden de aanleiding vormden tot zijn plotse bekering, die dan ook niet oprecht en eerder opportunistisch voorkomt. Met betrekking tot de brief van pastoor X dd. 4 september 2007 dient te worden vastgesteld dat dit document stelt: *“I, the undersigned, personally witnessed the water baptism of the above mentioned (naam verzoeker) following their confession of faith and showing genuine faith in our Lord Jesus Christ on October 08 th 2006’*. Deze passage is geheel tegenstrijdig met verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal in mei 2007, waar hij beweerde op dat moment niet bekeerd te zijn en dat ook niet van plan was. Dit document vermag dan ook niet verzoekers bekering te bewijzen. Verzoekers verklaringen ter terechtzitting dat hij niet eerder wilde melden dat hij bekeerd was omdat dit mogelijk werd aanzien als opportunisme kunnen niet overtuigen. Voor zover verzoeker oprecht is in zijn toetreding tot het christendom moet hij hier minstens uiting aan geven zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan nagaan of er inderdaad sprake is van een dwingende geestelijke noodzaak tot bekering en een verlaten van verzoekers moslim geloof. Elke asielzoeker wordt bovendien geacht alle nuttige elementen ter beoordeling van de asielaanvraag nauwgezet, spontaan en onmiddellijk aan te brengen. Ten slotte is zeer de vraag of verzoekers religieuze interesse verzoekenbaar is met zijn beweerde communistische overtuiging. De Raad kan aldus geen geloof hechten aan verzoekers bekering.

6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
4. Wat betreft de subsidiaire bescherming.
 1. Verzoeker verzoekt de Raad *“In subsidiaire orde aan verzoeker de subsidiaire bescherming te willen verlenen.”*
 2. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont niet aan in de specifieke negatieve aandacht te staan van zijn overheid waardoor zijn vrees voor vervolging niet wordt aangetoond. Hij toont evenmin aan dat er bepaalde elementen zouden zijn, waaruit zou kunnen blijken dat in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
 3. De andere middelen kunnen de Raad niet in een andere zin doen besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizendenzeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.